

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det christelige Ægteskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 8. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1214-txt-shoot-idm465/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

lud og Herren selv indskærpel, og det har Erfaringen grundig oplyst og stadfæstet; men det maa da ogsaa være spittergalt, at tænke sig Syndigheden saa grændseløs hos hele den faldne Menneſte-Slagt, at den nødvendig maatte enten vitterlig forsthyde Raaden eller forsætlig synde paa Raade, som Fanden og hele hans Angel altid har gjort og vil gjøre, og saa spittergalt tænker man dog igunden, naar man paastaar, at den faldne Menneſte-Natur er i Buud og Grund forderuet, saa at hos det faldne Menneſte, naar han synes allerbedst, er der dog slet intet Godt at finde; thi hverken var der da Noget hos Menneſtet for den sande Gud at ynkes eller forbarne sig over; heller ikke var der Noget hos det grundflette Menneſte, som kunde lade sig røre til Anger og Omvendelse, eller lade vilde sig overtale til Tro paa Guds Raade og Sandhed, eller lade sig gjensføde til et Guds-Barn, og lade sig fornye efter det Guds-Billede, hvori Menneſtet oprindelig er skabt, og dog er baade Omvendelse, Tro og inderlig Hengivenhed uden Godvillighed aldeles utænkelige og selvsmodsigende.

En saadan Godvillighed, som Herren har filllet os for Dine i Lignelsen om „den forlorne Søn“ maa altsaa forudsættes og virkelig findes hos det faldne Menneſte i den faldne Adams Billede, ligesom den efter Skriftens Vidnesbyrd fandtes hos Abel, hos Seth, Enos, Enoch, Noah, Abraham, Isak og Jakob, David, Zacharias og Elisabeth, Johannes den Døber, Marie-Mo og hendes Hæstemand Joseph, Simeon og Anna, saa de var velallevante de Guds-Børn, men dog ægte Guds-

Børn, der som deres himmelske Fader ihu og havde igunden Sind til at lyde og ligne ham, skiondt de havde forspildt Hans forjete Kiærlighed og derved baade tabt Kraften til at gjøre Hans Villie og forbrudt Samfundet og Fællesskabet med Ham.

Kun saaledes faaer vi en Forestilling om det faldne, syndige, fortabte Menneſte, og om Menneſte-Livet udenfor Paradis i Orken, der svarer til Lignelsen om den „forlorne Søn“ i Landet langt borte fra Faderhuset, som sank saa dybt, at han enskede sig Svinesføde, men var dog en værdig Gjenstand for sin Faders Medynk, Raade, Tilgivelse og fulde Indsættelse paa ny i alle Børn-Kærligheder, fordi han søgte og bekiendte, at han var selv Skyld i sin Ulykke, og fordi han havde Sind til at vende om og heller være sin Faders Træl, end, som hidtil, at være Syndens Træl under den pralende, men falske og tomme Titel af „sin egen Herre!“

Med denne Fremstilling af det faldne Menneſtes Forhold til Gud og til Guds-Billedet hos sig, bortfalder, som man let seer, al Tanke om Fortjeneste, om egen Retfærdighed eller om Magt til at hjælpe eller frelse sig selv, medens dog Bekvemheden til at trostes, benaades, gjensødes og fornyes er vedligeholdt, saa den himmelske Fader dog fremdeles har et tabt Barn paa Jorden at oplede og et dødt Barn at gjøre levende, saa at, naar kun den himmelske Fader-Kiærlighed hos Gud er reen og riig, uegennyttig og gavmild nok dertil, da kan den uden al Selv-Modsigelse skule Syndens Mangfoldighed hos det angergivne og raade Bod paa alle Savn hos det dødsfyldige og ulykkelige,

